

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VII](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 02 : De Aurora](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 02 : De Aurora

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[63\] : De Aurora](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VI, 02 : De Aurora](#)

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 02 : De l'Aurore](#)

est une traduction de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 03 : De l'Aurore](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 02 : De Aurora".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 05/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5977>

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Format in-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination p. 557-560

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques [Aurore](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 28/04/2023

superarit, non amplius est generationis, sed corruptionis autor. Succus autem qui vel è corporibus animalium, vel ex arboribus extremus effluit, propter vim intimam expellentem crassior est, quare electrum ex illis arboribus tum primum lactymantibus effluxisse dicunt. Fuerunt qui hæc ad historiam potius detorqueant: nam omnes fabulæ habent aliquam historię partem tanquam fundamentum. Scribit Zetes histor. 117. Phaethontem filium fuisse cuiusdam Regis, qui cum cursum agitaret ad ripas Padi Celtae fluvij, in flumen delapsus interierit, quem tanto cum animi mœrore luxerunt sorores, ut stupide factę sint, quare dictę sunt in arbores commutate. Nam Plutarchus in Pyrrho post diluvium primum Thesprotonum & Molossorum Regem Phaethontem fuisse scribit. quem Lucianus in dialogo de Astrologia Solis idcirco filium, cursumq; accepisse credidit, quia Solis cursum primus deprehenderit. Fuerunt qui Phaethontis fabulam inde detortam esse dicant, quod vastus cometa solaris natura in nonnullis locis tandem dissolutus intolerabiles æstus effecerit. Est enim ea cometarum natura, siue sit vapor circa sidera collectus, siue per se prolongus existat, qui paulatim exurit, siue alia quavis de causa onatur, ut siccitas, & æstus, & aquarum penuria consequatur, quia propensiores sunt ad inflammationes aeris vapores, quam ad pluviam. Quod attinet ad mores, deprimere nonnullorum arrogantiam per hæc voluerunt. qui nihil sibi non tribuunt, nihilque se nescire propter nobilitatem arbitrantur: quæ arrogantia homines plerumque trahit in magnas calamitates. At nunc de Aurora dicamus.

De Aurora.

CAP. II.

AURORAM filiam fuisse Hyperionis ac Thie, Solisque & Lunę sororem, declaravit Hesiodus in Theogonia his carminibus:

Θεία δ' ἡ ἥλιόν τε μέγαν, λαμπρὰν τε τίλην,

ἡ δ' ἡ πάντας ἐπιχθονίους φάνη,

ἀπ' αὐτῆς τε θιόει, τοιούτων ἐν ἑρῶν ἔχει,

γῆν δ' ὑπομυθεῖσ' ἔτιρίοντα ἐν φιλότῳ.

Thia parit Solem magnum, Lunamque nitentem,

Auroram, quæ fert lucem mortalibus aliam,

*Celicolūque Deus cunctū; Hyperionū almi
Semine concepit namque illas Thia decora.*

Alij Titanis & Terræ filiam esse Auroram crediderunt. Hanc Solis præuiam, sicut Auroræ præuium luciferum, dixerunt antiqui: quippe cum Solem citò oriturum nuntiet mortalibus, ut ait Orpheus in hymno in Auroram:

ἀφ' ἁλίστα θοῦ τεταρτος ἄγν' ὄφ' ἐμὲ λαιό.

Nuntia Titanis celeris, lateque nistentū.

Huic digitos roseos tribuit Homerus propter colorem rubicundam, aut subrubentem, quam in aurea sede vehi dixit hymno in Venerem:

*ὥς δ' αὖ Τειωνὸν χρυσοῖτοτος ἥρπασεν Ἡὼς
ὕμπερ ἡς γαίης ἐπιήκλων ἀθανάτοισιν.*

Ut Vestra de gente parem Dñi, aurea sedes

Quam debet, arripuit Tithonum Aurora maritum.

Fabulati sunt enim poetæ Auroram in curru à quadrigis rubentibus vehi solitam, ut testatur Virg. lib. 6.

*Hac vice sermonum roseū Aurora quadrigū
Iam mediū aetherea curru traiecerat axem.*

Cui tamen bigas attribuit alibi, ut est in his:

Aurora in roseū fulgebat lutea bigū.

Theocritus autem non roseos, sed albos equos Auroræ appellant in Hyla hoc pacto:

ἔδ' ὅκχ' ἀλευκίππος ἀνατρέχῃς διὰς Ἀΐας.

Nec pullis Aurora domum Ioum ut petit albis.

Scriptum tamen reliquit Lycophron in Alexandra Auroram à Pegaso equo vehi solitam, ut est in his:

*Ἡὼς μὲν αἰπὺν ἀρτίφωγόν πάγον
κραιπνοῖς ὑπὲρ πύατον πυλάσεν ἠέραις,
Τειωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς κίρνης πίλας.*

Aurora montem Phagium aduolauerat,

Velocis alium nuper alia Pegasi,

Cernam prope Tithonum in thoro reliquerat.

Hanc ex Oceano, tanquam Solem & reliqua astra, surgere scripsit Homenus in hymno in Mercurium hoc pacto:

*Ἡὼς δ' ἡμετέρας φάος θνητοῖσι φέρουσα
ἔρυντ' ἅπ' ἐκ κραιπνοῖς βαθυρροῖς.*

Hinc Aurora tulit lucem mortalibus aliam

Fluctibus

Fluctibus Oceani surgens sata manè profundū.

Memoriae prodidit Pausan. in Laconicis Auroram forma Cephalī captam pulcherrimū iuuenis illum ad se rapuisse. Rapuit Orionem præterea, ut scripsit Hom. lib. 5. Odyss.

ὥς μιν ὅτ' ἠ' ῥίον ἔλατο ποδὸς ἀκτύλος ἠ' ὤς.

Sic ubi ab Aurora rosea est correptus Orion.

Quæ Tithonum etiam maritum sibi rapuit, quem in Delum deportavit, cumq; dormientem in thoro confurgēs relinquebat cum Memnone filio, ut innuit Virgilius lib. 4. Æneid.

Et iam prima pono spargebat lumine terras

Tithoni croceum linquens Aurora cubile.

Hanc ex Astræo præterea scripsit ita Apollodorus libro primo Biblioth. ventos & astra peperisse: *Ἡ δὲ καὶ καὶ ἄστρα καὶ ἀνέμοι καὶ ἄστρα*: Ex Aurora & Astræo venti & astra. Nam cum Astræo congressa, fratre Thizæ & Hyperionis filio, Argestem, Zephyrum, Boreamque peperit & Notum, ut in Theogon. ait Hesiod.

Ἄστρα δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε κερταροθύμους,

Ἀργίστην, Ζεφύρον, βορέην τ' αἰθήροκλειουθεν,

καὶ νότον, ἐν φιλότῃσι θεῶσιν ἐννοήσας.

Astræo peperit ventos Aurora taraces,

Argestem, Zephyrum, & Boream glacialibus alis,

Atq; Notum, coniuncta Deo Dea candida lecto.

Hanc iucundissimam & suavissimam non hominibus solū, sed omnibus animalibus, & hominibus & plantis contingere, scripsit Orph. in hymno in Auroram his verbis:

ἢ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· ἐδ' ἐτις ἐστίν

ἐς φινυγὶ πῶς ἐλὼν ἔφιν κροσσὶ πέρλεον ἦσθαι,

ἥν τε τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀπασήσας

παῖς δ' ἰβροτὸς γῆος, πᾶν ἱερὸν τόν, ἀλλὰ τὰ φύλα

πληρὰ πόντων, πῆλυον τε, καὶ ἐνταλίσσας πελαγεῶν.

Quæ gaudet mortale genus, vitæ nec ullus

Conspicuum vultu diuinitum, cum fluctibus exis,

Excitæ & somnum cilijs: lætatur ubiq;

Serpentumq; hominumq; genus, volucresq; feraq;

Quæq; colunt altæ sprumosi marmoris undas.

¶ Hæc illa sunt quæ de Aurora fabulosè prodita sunt ab antiquis. Hanc Thizæ & Hyperionis filiâ arbitrati sunt illa de causa, quia diuina bonitate ita statuente lux è Sole ad mortales

manet. quid enim cōmodi habemus, quod hominibus à Deo non sit? Hanc alij Terræ filiam & Titanis, alij nuntiam Titanis vocarunt, & ex Oceano emergere crediderunt: quia nauticantibus ex vnda, aut in planitie existentibus è terra exire appareat, & è luce Solis, quem antecedit. Nam oculorum acies ad certum intervallum pro facultate naturali locorum distantiam metiri potest, at hallucinatur præterea ob imbecillitatem & ob molem aeris inter aciem & distantia corpora interiecti, quæ spectantur, quare si quid longinquum metiri velimus, adhibenda sunt opticae instrumenta, aut aliqua oculorum aciem adiuvantia & coarctantia. Efficit igitur turbidi aeris natura, & surgentium assidue vaporum, ut candida lux Solis his interiectis, cum tenuis illa adhuc sit, rubicunda & rosea Aurora videatur: quare roseū colorem, & roseos digitos, & auream sedem, & rubentes equos illi attribuerunt, qui iidem sunt & Solis. Propter celeritatem motus illi cunctus concessus est. Hanc niveos equos habere alij dixerunt, non ad surgentes vapores, sed ad ipsius lucis naturam intuentes, ac nunc dicatur de Memnone.

De Memnone.

CAP. III.

MEMNON fuit Auroræ Tithonique filius, qui habuit fratrem ex iisdem parentibus Emathionem, ut inquit Apollodorus libro tertio, & Hesiodus in Theogonia:

Τιθωνῶ δ' Ἡῶς τέκε Μίμνονα χαλκονορυστῶν,
 Αἰθίοπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
*Asi Aurora parit Tithono Memnona fortem,
 Aethiopum Regem, Regem simul Emathionem.*

Hunc natū esse Thebis testatur Dionysius in situ orbis in his:

ἡμὶν ὅσοι Θῆβων ἐρικυδέα ταιετάρχοι,
 Θῆβων π' γυγίλων ἱερὸτόμπυλον, εἰβὰ γυγιστῶν
 Μίμνονα ἀντίμουσιν ἰὺν ἀπαρτίπτει Ἡῶ.
*Nam quis cumq, colunt Thebas & mœnia clara,
 Thebas Ogygiae hecatompylas: hic ubi Memnon
 Surgentem caput Auroram complexibus arctat.*

Strabo lib. 15. Cissiam matrem Memnonis vocatam fuisse scribit. Hunc Aethiopum fuisse Regem, & ex Aethiopia ad bellum Troianum, vel potius è Suis Persarū ciuitate venisse, ait Paus. in Phocesium rebus. nam omnes illas nationes Memnon ante bellum Troianum debellauerat, quæ mediæ fuerunt vsque ad fluvium